

τό δρόμο τους, μα τ' έβιασε στη μέση του πελάγουσ μιά δυνατή τορ-
κιά, που τ' κατέστρεψε!

Ο Λουδοβίκος έμεινε έτσι μονάχα με 700 Ιππότες από τις τρεις
χιλιάδες που είχε πάρει μαζί του, μα αυτό δέν τόν έμπούσε να έξα-
κολούθησε τό σκοπό του. Με τ' άδωδεκα πλοία που του έμειναν έπλευ-
σε στη Δαμιέττη. Ο Φακερδίν με τούς Σαραζίνους τόν περιέ-
μεινε εκεί. Η απόφασις έγινε έπειτα από σφοδρή μάχη. Στο τέλος διω-
ξις σταυροφόροι νίκησαν και έτρωσαν σέ φυγή τόν Φακερδίν, μ' έλο
που ό Σαραζίνου ήσαν πολυαριθμότεροι.

Η είδησι αυτή κατετάραξε δίους τούς μουσουλμάνους της Αιγύ-
πτου. Ο Σουλτάνος τήν έμαθε ενώ βρισκόταν βαρεία άρρωστος, στο
κρεβάτι του. Μά ή όργή του, θαρρείς, του ξανάδωσε τήν ύγεια
του. Φώναξε εϊθύς μπροστά του Φακερδίν με τούς άξιωματού-
χους του, τούς έκαμε δομώτατες παρατηρήσεις και πενήτη μάλιστα
άπ' αυτούς πρόσταξε νά τούς στραγγαλίουν άμέσως!

Ένας άπ' τούς άτυχους αυτούς άξιωματικούς είχε έναν ώραώτα-
το γιό, άξιωματικό κι αυτόν, τόν όποιο άγαπούσε με όλη του τήν
ψυχή. Έπεισε τότε στά νόματα μπρός στο Σουλτάνο και τόν παρα-
κάλεσε νά σκοτώσουν άνόνα πρώτα, γιά νά μίν ιδή τό μαρτύριο του
άγαπητού παιδιού του.

— Στραγγαλίστε τό γιό μπροστά στά μάτια του πατέρα του!
έπρόσταξε τότε άμείλικτα ό Σουλτάνος Μαλέκ-Σαλέχ-Νεγμεδδίν.

Έπειτα πρόσταξε νά φέρουν μπροστά του τό Φακερδίν.
Μά τότε οι έμώρδες και οι άξιωματούχο, που άγαπούσαν πολύ
τό Φακερδίν, έβγαλαν τά έγχειρίδια τους γιά νά σκοτώσουν τό
Σουλτάνο! Ο Μαλέκ-Σαλέχ-Νεγμεδδίν τούς είδε και άμείωσε από τό
φόβο του ή δύναμεις του τόν έγκατέλειψαν και έπε-
σε κατάχλωμος έπάνω στό κρεβάτι του.

— Μήν τόν πειράζετε, είπε τότε ό Φακερδίν.
Δέν αξίζει τόν κόπο. Άφήστε τον νά πεθάνη μονά-
χος του.

Και πραγματικά, ό Σουλτάνος ξεψύχησε άμέσως.
Στό θρόνο ανέβηκε τότε ό γιός του Τουράν-Σάχ,
με τόν όποιον είχαν τώρα νά πολεμήσουν οι σταυ-
ροφόροι...

Στό προσεχές φύλλο θά δημοσιεύσουμε τό Β' μέ-
ρος τής τώον ένδιαφερούσης αυτής ιστορίας.

ΓΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά έπιτυχημένη πρόποσις του πατέρα του "Οθωνος. Παικι-
λίου... βασιλέων! Η Ελπίς του "Οθωνος. Τι τραβούν οι βα-
σιλείς. Ένα έξωφρενικό ποίημα. Ο γόνος τών Άγραφοων
Σαμαράς. Ο βασιλεύς στο μέτωπο. Τό μαυροφύμι των στρα-
τιωτών. Με τήν χαρακάνια κ.τ.λ.

Ο βασιλεύς της Βαυαρίας Λουδοβίκος ό Α', ό πατέρας του πρώ-
του μας βασιλέως "Οθωνος, άγαπούσε πολύ τά άστεία. Χαρακτη-
ριστικό εινε και τό άκόλοθιο περιστατικό, τό όποιο συνέβη στό 1862.

Τήν εποχή εκείνη οι Έλληνες είχαν έκθρονίσει τό βασιλέα "Ο-
θωνα, ό όποιος είχε γυρίσει στό Μόναχο. Στην ίδια πόλι βρισκόταν
και ό πατέρας του, ό όποιος είχε παρατηρή άπό καιρού λόγω τής
ήλικίας του, χάριν του πρωτατόχου υιού του Μαξιμιλιανού.

Ένα βράδυ λοιπόν συνέπεσε νά τρώγων όλοι αυτοί μαζί, έχον-
τας όμοιότατο και τό γιομάτο πρόγινετα Βάβα, ό όποιος δέν έγένετο
άσφαλώς βασιλεύς της Σουηδίας, άν ό πατέρας του δέν είχε παρα-
χωρήσει τό θρόνο στο θεό του, από τόν όποιον άκόλοθως διεβίβ-
στη στο Βερναδότο, τόν Ιδρυτή τής όμνωμίου δυναστείας.

Ένώ λοιπόν έδεικνόνταν μαζί νά τείσσει ατά βασιλιά πρόσω-
πα, σέ μιά στιγμή ό Λουδοβίκος, σηκώνοντας τό ποτήρι του και προ-
κινώντας εις ύγεια των, τούς είπε:

— Όμοιολώ ότι ποτέ δέν μου έτυχε τέτοια ποικιλία συνδαιτημώ-
νων γύρω από τό ίδιο τραπέζι. Έδώ, κύριοι, βλέπει κανείς ό,τι θέλει. Βασιλέα κυβερνώντα, βασιλέα
παρατηρήντα, βασιλέα εκθρονισθέντα και βασιλέα
που δέν θά βασιλεύση ποτέ!...

Η έπιτυχής αυτή πρόποσις έπροξένησε φαιδρό-
τητα ό δίους και τούς έκανε νά γελάσουν. Μόνον
ό "Οθων άντίκει νά πειράζτηκε και καθ' όλη τή δι-
άρκεια του δείπνου παρέμεινε σκυθρωπός και άμί-
λητος.

Τόση μάλιστα ήταν ή καταφορά του, ώστε απέ-
φρανε παιά νά δεχθή πρόσκλησι φαγητού άπ' τόν
πατέρα του.

Όταν έγιναν οι γάμοι του τότε διαδόχου Κων-
σταντίνου και τής αρχιγιάσης Σοφίας, ή έφημερίς
εκαρδίστως έδημοσίευσε ένα ποίημα «του δημώδου,
καθώς έλεγε, ποιητού κ. Σαμαρά, γόνου τών περ-
φήμων Άγραφοων». Τό έν λόγω ποίημα, τό όποιον
κατά τήν ιδίαν πάντοτε έφημερίδα, «εινε μεστών χάριτος και θείας
έμπνεύσεως», έχει ως εξής:

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΤΟΥ ΈΛΛΗΝΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΣΥΧΑΡΗΤΗΡΙΟΝ ΑΠΟ ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ ΓΑΜΦΩΝ.

«Ω βασιλεύ Γεώργιε και Όλγα τών Έλλήνων
χαιρετίζω και τήν νύμφην σας από τό Βερολίνο.
Σήμερον γίνεται χαράς, σήμερον εύλογία,
σήμερον στεφανώσεται ό Κρόνος τής Σοφίας.
Και σήμερον ό ήλιος τά τόξα του τεταίνει
τό διαδόχου τήν χαράν γλυκά τήν καμαρώνει.
Σήμερον τά άστρα του ούρανού έχουνε πανηγύρι,
εις τήν χαράν συνάγονται οι άγιοι πατήρτοι.
Και σήμερον ή δόξα σου γίνεται περφόλι
από παντού ό βασιλεύς τήν ταξείδιον δίαι.
Και σήμερον οι άνεμοι έχουν στρατολόγησαν
μας φέρουν και τήν νύμφην μας από τήν Γερμανίαν.
Και σήμερον τά σύννεφα φέρουν τήν ευτυχίαν
και μας προοικονόμουν μεγάλην βασιλείαν.
Σήμερον ή Αθήνα μας παύσεται ή φημισμένη,
Τρικόπος ό προαιτουργός τήν έχει στολισμένη,
Εύχομαι, ό διαδόχο, με τόν καλόν τόν λόγον
Γιά νά κληρονομήσεται θρόνον Παλαιολόγων.
πάντα νά δωση ό Θεός όγειον ευτυχίαν
διά νά βασιλεύσεται εις τήν Άγιάν Σοφίαν.
Χαίρετε, ό μελλόνουμοι, εις έποπτην τήν εποχην
ένθυμώμενοι και έμ' τόν πτωχόν τόν δυστυχιν.
Δούλος Σας ό ταπεινός Σας
Σαμαράς ό προσκυνώ Σας.
Γ' όνομά μου είν' άρχαίον
εις τόν όπιον τών Γερμάνων.
Οί Έλλέσσαντι στέκουν όρθοί,
τό χερσίον μου τό λέγουσιν Πορτή.

Όταν ό βασιλεύς Κωνσταντίνος βρισκόταν στο μέτωπο μαζί με τό
στρατό, μιά μέρα βγήκε μόνος του γιά νά έπισκεφθή τις κατασκηνώ-
σεις τών στρατιωτών μας. Μέσα σέ μιά σκηνή βρήκε κήρυκους φαντά-
ρους που καταγίνονταν νά ψήσουν καφέ, ό όποιος έθεωρούσε στον πόλε-
μο ός τό άποτελεσματικώτερο αντίδοτο κατά τής δίνας.
Οί φαντάροι, μόλις είδαν τό βασιλέα, σηκώθηκαν άπάνω
με σεβασμό και τόν έχαιρέτησαν. Ο Κωνσταντίνος έπλη-
σίωσε κοντά τους και, χαμογελάοντας, τούς είπε:

— Δέν θά μου δώσετε και μένα λίγο καφέ, καϊδιά;...
Οί στρατιώται κυττάχτηκαν με ταραχή στην άρχη κι
έπειτα ένας άπ' αυτούς έλαβε τό θάρρος νά τού άπαντηση:
— Σάς τόν δίνουμε δίον, Μεγαλειότατε, άλλ' ούτε ό
καφές εινε καλός, ούτε φιλτζίνι έχουμε μαζί σου...
Ο βασιλεύς, μόλις άκουσε αυτή τή δικαιολογία, γέλασε
έναν και τούς είπε:
— Μπιά! Γ' αυτό σκοτώσεται; Λίγο μαυροφύμι σέ μιά
καραβάνια θέλω!...
Η έντολή έτετελέσθη άμέσως και σέ λίγο ή ταπεινή κα-
ραβάνια ήγγιξε, γιά πώση φορά ίσως, καίλη βασιλιά!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Ο ΜΟΖΑΡΤ ΚΑΙ Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Μιά μέρα, ενώ ό Μόζαρτ περιφερόταν σέ κάποιο
προάστειο της Βιέννης, συνάντησε στον δρόμο ένα Ζητιάνο, τού όποιου
ή φωνογονομία τού έκίνησε σέ τέτοιο σημείο τό ένδιαφέρον, ώστε τόν
επιήρσασε άμέσως και άρχισε νά τού ζητή πληροφορίες γιά τήν κατά-
στασι του.

Ο μουσικός, όταν άκουσε τό Ζητιάνο νά τού περιγράφη τήν έλεεινή
ζωή του συγνανήθηκε πολύ και θέλησε νά τόν συντρέξει. Έπειδή όμως
έτυχε νά μίν έχη καθόλου χρήματα μαζί του, προσεκάλεσε τό δυστυ-
χισμένο εκείνο άνθρωπο σ' ένα καφενείο εκεί κοντά. Μόλις έμπήκαν,
ό Μόζαρτ έβγαλε ένα χαρτί, τ' άκούμπησε σ' ένα τραπέζι και σέ λίγα
λεπτά συνέθεσε ένα αυτοσχέδιο βάλς, τό όποιο παρέδωσε στο Ζητιάνο
με μιά έπιστολή γιά τό μουσικό εκδόστη του.

Φαντασθήτε τώρα τήν έκκληξι τού φτωχού Ζητιάνου, ό όποιος δ-
ταν παρουσιάστηκε στον εκδόστη και τού έδωσε τό γράμμα του Μό-
ζαρτ έλαβε ως αντίτάλλαγμα, χωρίς νά τό περιμένη, μιά μικρή περιου-
σία, δεδομένου ότι τά έργα τού μεγάλου μουσικασυνθέτου έκληρώνον-
το πάντοτε άκριβά.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΜΑΛΕΡΙΜΠ

Ο περιφήμος Γάλλος ποιητής Μαλέριμπ είχε έναν ύπηρέτη, στον
όποιον έδινε είκοσι σκούδα ως μισθό και δεκαπέντε σολδία τήν ήμέ-
ρα ως έξοδα συντηρήσεως. Όταν δέ ό ύπηρέτης του υπέταξε σέ κα-
να ένα σφάλμα, ό ποιητής κατέφρανε σέ μιά πρωτότυπη τιμωρία, τήν
όποια διέταξε ως εξής:

— εΦίλε μου, όποιος δυσαρεστεί τόν κύριό του δυ-
σαρεστεί τό Θεό, κι όποιος δυσαρεστεί τό Θεό γιά νά
συγχαρηθή πρέπει νά νυσταγήσει και νά δώσει έλεμμο-
σίνη. Γ' αυτό λοιπόν θά σου κρατήσω από τά καθη-
μερινά έξοδα πέντε σολδία και θά τά δώσω στους
φτωχούς... γιά νά συχαρηθούν τά κριμάτια σου!

Έτσι ό άπλοικός ύπηρέτης τού Μαλέριμπ, χωρίς
στις περι δικαιοσύνης και συγχαρήσεως ιδέες τού κυ-
ρίου του, έγινε πολλές φορές άκωστος του ύπαστη-
κτής τών φτωχών...

